

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 decyzji EBC 2004/3 oraz błędnego zastosowania wyjątku dotyczącego poufności informacji, które jako takie są chronione przez prawo Unii
 - W tym względzie podniesiono, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ brak w niej konkretnych danych dotyczących poufnych części zaskarżonego dokumentu, ich funkcji i zakresu w EBC oraz ryzyka związanego z ich ujawnieniem. Przy wyważaniu różnych interesów należy stwierdzić, że rzeczywistemu interesowi oszczędzających w zakresie ochrony ich udziałów oraz skuteczności i przejrzystości zarządzania spółką należy nadać pierwszeństwo względem ogólnego i nieuzasadnionego żądania ochrony procedur nadzorczych.
2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia poufnego charakteru żadanego dokumentu
 - W tym kontekście podniesiono, że EBC nie przedstawił żadnego uzasadnienia „poufnego” charakteru zaskarżonego aktu, lecz jedynie w sposób apodyktyczny stwierdził, że ochrona jego własnych procedur nadzorczych uzasadnia odmowę dostępu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 decyzji EBC 2004/3 i braku uzasadnienia
 - Podniesiono poważne naruszenie art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 decyzji EBC 2004/3 oraz brak uzasadnienia, ponieważ nie zostały spełnione warunki powołania się na ogólne domniemanie poufności, a EBC w żadnym razie nie dokonał konkretnej oceny dokumentów, o dostęp do których wnioskowano.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa podstawowego do skutecznej ochrony sądowej (art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej) oraz art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 2 decyzji EBC 2004/3.
 - Podniesiono, że EBC nie może całkowicie udaremnić interesów adresatów środka, w tym akcjonariuszy banku, którzy mają prawo do skutecznej ochrony, zgodnie z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, względem tak zwanego wykonywania władzy publicznej „w złej wierze”. EBC naruszył również art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 2 decyzji EBC 2004/3 poprzez wielokrotne wskazanie na wyjątkowo duże obciążenie pracą, bez przedstawienia jakiegokolwiek dowodu w tym zakresie, celem przedłużenia terminu na rozpatrzenie wniosku skarżącej o kolejne 20 dni.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2019 r. — Corneli/EBC

(Sprawa T-502/19)

(2019/C 312/32)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Francesca Corneli (Velletri, Włochy) (przedstawiciele: M. Condinanzi, L. Boggio i F. Ferraro, avocats)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji i stwierdzenie jej nieważności;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania; oraz
- nakazanie przez Sąd środka organizacji postępowania w postaci przedłożenia zaskarżonego aktu i następczej decyzji dotyczącej przedłużenia w pełnych wersjach

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Rady Prezesów Europejskiego Banku Centralnego z dnia 1 stycznia 2019 r., EBC-SSM-2019-ITCAR-11, przyjętej na podstawie projektu decyzji Rady Nadzorczej sporządzonego zgodnie z art. 26 ust. 8 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013⁽¹⁾, art. 69 octiesdecies dekrétów, 70 i 98 dekretu ustawodawczego nr 385 z dnia 1 września 1993 r. (zwanego dalej „TUB”), na mocy którego dokonano transpozycji art. 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w związku z art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 2014/2013, dotyczącej wyboru organów administracyjnych i nadzorczych Banque Carige S.p.A. z siedzibą w Genui (Włochy), oraz zastąpienia ich przez trzech zarządców specjalnych i radę nadzorczą złożoną z trzech członków.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, art. 28 i 29 dyrektywy 2014/59/UE⁽²⁾ oraz art. 69 octiesdecies TUB:
 - w tym względzie podniesiono, że środki wczesnej interwencji wymagają stopniowania interwencji, co nie zostało dochowane w niniejszym przypadku. Przyjęty, bardziej inwazyjny środek jest zatem niezgodny z prawem i nieważny.
2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia w odniesieniu do wymogów proporcjonalności i stopniowania, których wymaga ogólny system środków wczesnej interwencji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 29 zdanie ostatnie dyrektywy 2014/59/UE oraz zasady dobrej administracji:
 - w tym względzie podniesiono, że powołanie członków poprzednich członków zarządu na stanowiska dyrektorów tymczasowych jest sprzeczne z obowiązkiem zapobiegania konfliktom interesów.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 70 TUB, nadużycia władzy i braku uzasadnienia:
 - w tym względzie podniesiono, że zarząd specjalny ustanowiony wobec poważnych naruszeń lub nieprawidłowości sprawa, że środek jest wewnętrznie sprzeczny i niespójny.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przepisów dotyczących prawa akcjonariuszy zawartych w dyrektywie (UE) nr 1132/2017⁽³⁾ i we włoskim kodeksie cywilnym, również w zastosowaniu podstawowych zasad zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i we włoskiej konstytucji w zakresie ochrony własności, oszczędności i prywatnej inicjatywy gospodarczej oraz samostanowienia obywateli w ich osobistych wyborach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek (Dz.U. 2017, L 169, s. 46).